

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Теплова Павла Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“

м. К и ї в
27 серпня 2019 року
№ 222-1(II)/2019

Справа № 3-207/2019(4688/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Запорожця Михайла Петровича – головуючого,
Касмініна Олександра Володимировича,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Теплова Павла Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40–41, ст. 379) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Теплов П.А. з клопотанням визнати таким, що не відповідає статті 21, частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 46, частині першій статті 64 Конституції України (є неконституційним), пункт 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до пункту 3 частини першої статті 97 Закону одноразова грошова допомога в разі загибелі (смерті), визначення втрати працездатності поліцейського (далі – одноразова грошова допомога) є соціальною виплатою, гарантованою допомогою з боку держави, яка призначається і виплачується особам, які за Законом мають право на її отримання у разі „визначення поліцейському інвалідності, що настала внаслідок поранення (контузії, травми або каліцтва), отриманого під час виконання ним службових обов’язків, пов’язаних із виконанням повноважень та основних завдань міліції або поліції, чи участі в антитерористичній операції, у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, перебуваючи безпосередньо в районах та у період здійснення зазначених заходів, захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, протягом шести місяців після звільнення його з поліції внаслідок причин, зазначених у цьому пункті“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Головне управління Національної поліції в Черкаській області (далі – Управління) наказом від 6 липня 2018 року відповідно до пункту 7 частини першої статті 77 Закону звільнило Теплова П.А. зі служби в органах Національної поліції України (далі – поліція) за власним бажанням, його служба в поліції припинена.

Теплов П.А. у зв'язку з встановленням йому II групи інвалідності внаслідок травми, пов'язаної з виконанням службових обов'язків, звернувся до Управління із заявою про виплату йому одноразової грошової допомоги відповідно до пункту 3 частини першої статті 97 Закону.

У конституційній скарзі Теплов П.А зазначає, що Управління відмовило йому у виплаті одноразової грошової допомоги, посилаючись на те, що при звірянні його „особової справи з наданими матеріалами встановлена невідповідність причини звільнення, за якою призначається одноразова допомога відповідно до Закону“.

Вважаючи такі дії Управління протиправними, Теплов П.А. звернувся з позовом до Черкаського окружного адміністративного суду, який у результаті розгляду справи за правилами спрощеного провадження рішенням від 19 лютого 2019 року, залишеним без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 8 травня 2019 року, відмовив йому в задоволенні адміністративного позову.

Автор клопотання звернувся із касаційною скаргою до Верховного Суду. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 24 червня 2019 року відмовив йому у відкритті касаційного провадження, оскільки касаційну скаргу було подано на судові рішення у справі незначної складності, що не підлягає касаційному оскарженню.

На думку Теплова П.А. пункт 3 частини першої статті 97 Закону спричиняє „прив'язування права на отримання одноразової грошової допомоги до такої підстави, як звільнення зі служби лише по хворобі“ та ставить у нерівне становище колишніх поліцейських, які „добросовісно виконували свої обов'язки та отримали інвалідність внаслідок служби в поліції і звільнились з неї за власним бажанням“. Отже, пункт 3 частини першої статті 97 Закону, на думку Теплова П.А., суперечить „приписам Конституції України стосовно утвердження і забезпечення прав і свобод людини, неприпустимості обмеження конституційних прав і свобод, рівності конституційних прав громадян незалежно від дискримінаційних ознак“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання, стверджуючи про неконституційність пункту 3 частини першої статті 97 Закону, обмежився цитуванням норм Конституції України, юридичних позицій Конституційного Суду України. Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів України, інших нормативно-правових актів, посилення на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону України не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Теплов П.А. вважає, що „конституційне право на соціальний захист включає право на отримання поліцейським одноразової допомоги у разі визначення поліцейському інвалідності, що настала внаслідок поранення (контузії, травми або каліцтва), отриманого під час виконання ним службових обов'язків, пов'язаних із виконанням повноважень та основних завдань міліції або поліції“. При цьому автор клопотання не довів взаємозв'язку між пунктом 3

частини першої статті 97 Закону і приписами статті 46 Основного Закону України.

Стверджуючи про неконституційність пункту 3 частини першої статті 97 Закону, автор клопотання замість наведення відповідних аргументів фактично висловлює незгоду з рішеннями Черкаського окружного адміністративного суду, Шостого апеляційного адміністративного суду у його справі, зокрема з висновком про те, що виплата вказаної допомоги пов'язується з неможливістю продовжувати службу в поліції, а не з самим фактом інвалідності поліцейського.

Проте згідно з юридичними позиціями Конституційного Суду України незгода з судовими рішеннями не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі, а правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018, від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Теплова Павла Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини першої статті 97 Закону України „Про Національну поліцію“ від 2 липня 2015 року № 580–VIII зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**